

Arrest

nr. 49 651 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die *loco* advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 november 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 20 september 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing is beroep ingediend bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest nr. 13.733 wordt verzoeker door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 4 juli 2008 uitgesloten van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 augustus

2008 wordt de aanvraag door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard.

Op 7 april 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 9 april 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Op 10 juli 2009 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in. Op 28 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de derde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Op 25 september 2009 (ontvangen op 2 oktober 2009 door de stad Leuven) dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 augustus 2010. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.10.2009 werd ingediend en op 18.03.2010 werd geactualiseerd door:

A., F. A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Irak

geboren te B. op 12.10.1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde stukken met name het attest van immatriculatie en de bijlage 26bis kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie en een bijlage 26bis afgeleverd worden, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam A., F. A. en nummer 5.682.053 bevat twee identiteitsdocumenten. Uit informatie van de politie dd. 15.06.2010, die werd toegevoegd aan het dossier, blijkt dat deze documenten volledige vervalsingen zijn (PV L/275/IRQ/B.4.4./2010 en PV L/276/IRQ/B.4.4./2010). Deze documenten kunnen bijgevolg door onze diensten onmogelijk aanvaard worden als identiteitsdocumenten. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker het volgende aan: *“Wel voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde – Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”*

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker werd geweigerd omdat deze niet vergezeld was van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, zodat de ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld was;

Bij de aanvraag van verzoeker waren evenwel talrijke documenten, waaronder een attest van woonst uitgaande van het Stadsbestuur bijgevoegd, alsook talrijke attesten van scholen en werkgevers die de identiteit van verzoeker duidelijk bevestigden;

Het is bijgevolg duidelijk dat de identiteit van verzoeker op zekere basis kon worden vastgesteld en dat er geen enkele reden tot twijfel over zijn identiteit aanwezig kon gesteld worden; .

Niettemin verkiest verweerster een zeer rigide en strakke houding aan te nemen, en besluit ze toch tot de onontvankelijkheid, ondanks alle bijgebrachte stukken;

Op deze wijze wordt de aanvraag niet eens ten gronde onderzocht;

Met betrekking tot het bijbrengen van de identiteitsdocumenten kan gewezen worden op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (arrest nr. 193/2009);

Dit had weliswaar betrekking op een onderzoek tussen een mogelijke ongelijkheid tussen de voorwaarden voor een medische regularisatie en de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming, doch de overwegingen van het Grondwettelijk Hof aangaande de identiteitsdocumenten kunnen volledig en naar analogie gehanteerd worden in onderhavige aangelegenheid;

Het Grondwettelijk Hof stelde vooreerst dat het niet onredelijk is te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen; (overweging B.5.2.)

Doch stelde het Grondwettelijk Hof dat gelet op die doelstellingen als bewijs van identiteit van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, volstaat;

Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond; (overweging B.5.3.)

Vervolgens stelde het Grondwettelijk Hof: "De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan het noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit van de aanvragers te bepalen, vermits het mogelijk is, ... , de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.";

Zoals hoger gesteld oordeelde het Grondwettelijk Hof over het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch een eenvoudige lezing van deze Wet en van artikel 9bis laat toe op te merken dat de vereiste van een identiteitsdocument op dezelfde wijze wordt omschreven, en dezelfde doelstelling en finaliteit beoogd;

In onderhavig geval blijkt overduidelijk dat de identiteit van verzoekers op onomstotelijke wijze kon worden vastgesteld op basis van de stukken welke bij hun aanvraag werden gevoegd;

Ten onrechte werd bijgevolg besloten tot de onontvankelijkheid, zodat de thans bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens geschorst, en zulks op basis van de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;”

3.2 Het is niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en derhalve dient te voldoen aan de vereisten die door deze wetsbepaling gesteld worden.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, heeft gevoegd. Het staat evenmin ter discussie dat de asielaanvragen van verzoeker definitief werd afgewezen en bij de Raad van State geen toegelaten cassatieberoep in behandeling is.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 september 2009 blijkt evenmin dat verzoeker heeft uiteengezet zich in de onmogelijkheid te bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De Raad stelt vast dat in de aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden enkel wordt verwezen naar buitengewone omstandigheden en naar elementen die betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker bracht evenwel geen elementen aan die aantonen dat hij in de onmogelijkheid is om identiteitsdocumenten te verwerven in België en hij legde geen afschrift neer van zijn nationaal paspoort of identiteitskaart. Verzoeker weerlegt dit niet. Evenmin betwist verzoeker het motief: *"De door betrokkene voorgelegde stukken met name het attest van immatriculatie en de bijlage 26bis kunnen niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van immatriculatie en een bijlage 26bis afgeleverd worden, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart."*

Verweerder kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever in dit artikel voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Waar verzoeker thans verwijst naar zijn attest van woonst en talrijke attesten van scholen en werkgevers die zijn identiteit bevestigen, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee niet aantoot zich in de onmogelijkheid te bevinden om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België en aldus vrijgesteld te zijn van de voorwaarde om een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van een kopie van de nationale identiteitskaart in te dienen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 dat volgens hem ook van toepassing is op een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat dit arrest zich niet heeft uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het Grondwettelijk Hof besloot in het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 het volgende:

"Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument."

De Raad stelt vast dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota heeft het Grondwettelijk Hof zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming en dus mist

de verwijzing naar het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof juridische grondslag.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker het volgende aan: *“Geen schending van het beginsel “Fraus omnia corrumpit”.”*

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verweerster houdt voor dat twee vervalste identiteitsdocumenten zouden zijn bijgevoegd aan het dossier van verzoeker;

Verzoeker heeft totaal geen weet, noch kennis van deze documenten, en heeft ook geen idee welke deze precies zouden zijn;

In ieder geval moet worden vastgesteld dat verzoeker deze niet bij zijn aanvraag voegde;

Nergens is het de bedoeling geweest om op enige wijze verweerster te misleiden, wat overigens in het geheel niet nodig was;

Verzoeker voldeed immers perfect aan de gestelde voorwaarde in de instructienota van de bevoegde minister van 19 juli 2009, en de talrijk origineel bij gevoegde stukken aan de oorspronkelijke aanvraag bewezen dit ten overvloede;

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker op geen enkel ogenblik enige bedrieglijke handeling heeft gesteld, en de bestreden beslissing dan ook volkomen ten onrechte tot deze beslissing komt;

Voor wat betreft de gegrondheid van de aanvraag van verzoekers, waarover dus nog geen uitspraak werd gedaan, verwijzen verzoekers voor de volledigheid naar de inhoud van hun oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals ingediend via de diensten van het Stadsbestuur op 2 oktober 2009;”

3.4 In de mate verzoeker van oordeel is dat het algemeen rechtsbeginsel *“Fraus omnia corrumpit”* op hem niet van toepassing is, stelt de Raad in de bestreden beslissing het volgende vast: *“Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam A., F. A. en nummer 5.682.053 bevat twee identiteitsdocumenten. Uit informatie van de politie dd. 15.06.2010, die werd toegevoegd aan het dossier, blijkt dat deze documenten volledige vervalsingen zijn (PV L/275/IRQ/B.4.4./2010 en PV L/276/IRQ/B.4.4./2010). Deze documenten kunnen bijgevolg door onze diensten onmogelijk aanvaard worden als identiteitsdocumenten. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.”*

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt niet dat verweerder verwijst naar identiteitsdocumenten die in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf zijn ingediend. Een regularisatie is een gunstmaatregel en verweerder heeft op zorgvuldige wijze alle stukken onderzocht waarvan hij kennis had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verweerder heeft vastgesteld dat zijn ‘dossier’ twee identiteitsdocumenten bevatte, waarvan na onderzoek door de politie, blijkt dat deze stukken vervalsingen zijn. Verzoeker betwist dat hij de bedoeling had verweerder te misleiden of enig bedrieglijke handeling te hebben gesteld doch weerlegt de motivering niet.

Waar verzoeker stelt dat hij geen weet heeft of kennis heeft van deze vervalste identiteitsdocumenten merkt de Raad op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op de eerste plaats onontvankelijk is verklaard omdat *“Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld”*, en aldus een determinerend motief vormt in de zin dat het de bestreden beslissing kan dragen. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verweerder terecht tot deze conclusie is gekomen. De weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van het bedrieglijk handelen van verzoeker is in het licht van het determinerend motief slechts een overtollig motief, zodat de eventuele gegrondheid van de kritiek niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de *“gegrondheid van de aanvraag”* en naar de *“inhoud van (zijn) oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf”*. In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om, aan de hand van zijn betoog, de Raad zijn aanvraag te laten onderzoeken met betrekking tot de

gegrondheid, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Dit houdt in dat de Raad, in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN